

[Indenrigsministeren.]

ved anden Behandling. I øvrigt er det ikke saa underligt, at det indeholdt en Forbedring, da det bestod i at nærme Lovforslaget til den Affattelse, jeg havde givet Lovforslaget i sin Tid. Men, som jeg sagde til det ærede Medlem, heller ikke dette Ændringsforslag vil paa det nuværende Tidspunkt kunne faa Tilslutning fra min Side. Saaledes som alle ved, at Forholdene ligger, vilde dette Ændringsforslags Vedtagelse kun betyde en eneste Ting, nemlig at det Fremskridt, som Lovforslaget betyder, hindredes, at Lovforslagets Gennemførelse hindredes lige to Dage, før det som Lov skulde træde i Kraft. Jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. Pürschel ikke har udvist samme Iver i denne Sag paa et tidligere Tidspunkt. Havde han gjort det, er det muligt, at der var kommet noget ud af det. Jeg minder i denne Sammenhæng om, at det var det ærede Medlems Partis Ordfører i Landstinget, der gjorde den allerskarpeste Modstand imod det Lovforslag, jeg havde forelagt, og jeg kan henvisse til, at efter at den ærede konservative Ordfører i Landstinget havde gennemkritisere Lovforslaget paa de Punkter, hvor det ærede Medlem nu stiller Ændringsforslag, erklærede Ordføreren, Medlem af det andet Ting, Frk. Fritze Teisen: „Jeg mener altsaa — og det er mit Partis Opfattelse — ikke at kunne gaa med til at gennemføre Lovforslaget, medmindre vi ganske klart faar fæstnet de enkelte specielle Tilfælde, som skulde kunne tjene som Undskyldning for ikke at ville lade sine Børn vaccinere.“ Det var Partiets Standpunkt den Gang. Jeg tror, det ærede Medlem skulde have udøvet sin Indflydelse overfor Partiet, medens det var Tid, i Stedet for at fremsætte Ændringsforslag paa det nuværende Tidspunkt, hvor dets Vedtagelse kun vilde have en eneste Mission; nemlig den, at hindre Lovforslagets Gennemførelse.

Ordføreren (Elna Munch): Ved et Uheld har det Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. Pürschel har tænkt at stille, ikke kunnet komme til Afstemning, fordi det ikke er blevet omdelt. Jeg skal blot sige, at selv om det nu skulde have været til Afstemning her i Dag, vilde jeg have fraraadet at stemme for det. Jeg har ikke det samme lyse Syn som det ærede Medlem Hr. Pürschel paa Landstingsflertallets Bevægelighed, og jeg synes, det vilde være ganske urimeligt at sætte dette Lovforslag, der, som jeg tidligere har fremhævet, betyder et Fremskridt i Forhold til, hvad vi har

nu, paa Spil, og det tror jeg man vilde gøre, hvis man ændrede det i den Retning, det ærede Medlem Hr. Pürschel har foreslaaet. Sagen er nemlig den, at det vilde ikke være noget nyt, der kom op i Landstinget, det vilde være omtrent det, som Tinget har sat sig imod med Hænder og Fødder, og Ændringsforslagets Vedtagelse her vilde derfor efter min Mening kun være at aabne en Udvej for, at Lovforslaget ikke kunde gennemføres.

Pürschel: Jeg kan ikke give den ærede Ordfører (Elna Munch) Ret i, at der intet nyt er i dette Ændringsforslag. Der er netop det nye i det, at de Fritagelser, der meddeles, skal, naar de ikke er begrundede i afgørende Helbredshensyn, falde bort overfor en truende Epidemi. Det er netop det nye i dette Ændringsforslag, og jeg har personligt Vidnesbyrd fra Folk, der stemte imod mit Ændringsforslag sidst, fordi deres Parti gjorde det, at netop denne Tilføjelse maatte gøre Lovforslaget i meget ringere Grad betænkeligt for Modstanderne, end det ellers maatte være. Derfor kan jeg ikke erkende, at hverken den højtærede Indenrigsminister eller den ærede Ordfører har Ret i, at man vil sætte Lovforslaget paa Spil ved at vedtage dette Ændringsforslag. Aldeles ikke. Man kunde meget let sikre, at man kunde faa Lovforslaget tilbage og saa eventuelt tage det.

Ministeren talte om, at det var naturligvis en Forbedring, fordi det nærmede sig hans Affattelse. Ja, dette er Udtryk for den saa tiltalende, beskedne Selvtillid, som Ministeren saa ofte giver Udtryk for, og derfor skal jeg ikke søge at rokke den mere end allerhøjest nødvendigt og blot gøre opmærksom paa, at den nu foreslaaede Formulering i Udvalget mødte en meget skarpere Kritik, end min Formulering tidligere havde mødt.

Hvad angaar, at der kun er to Dage til, at Loven skulde træde i Kraft, maa jeg sige, at denne Dato „1. April“ i Loven staar jo ikke fastere, end at den kunde ændres til „1. Maj“. Naar den højtærede Indenrigsminister endogsaa tager sin Tilflugt til den Slags Argumenter, kan han ikke lægge det klarere for Tinget, at han i Virkeligheden ingen Argumenter har.

Endelig skal jeg sige, naar Ministeren henstillede til mig, at jeg skulde have udfoldet min Iver paa et tidligere Tidspunkt, at derom kan Ministeren intet som helst vide, og netop derfor udtalte han sig med